

Гуга е допрела глава на възгледницата и мълчи. До нея из-
правена прислужницата и я гледа загрижено.

Влиза Зора и като вижда Гуга-запитва прислужницата тихо:

Какво ѝ е ?

Прислужницата. — Не знамъ !.Целъ часъ какъ съмъ тукъ при нея...

Не повдига глава да продума...

Зора. — Че може ли !

/Приближава къмъ Гуга/

.....Ама, Гуга, Чуй ме !

Тѣй не бива.....Това те съсипва !

/като се надвества надъ нея/

Защо,защо си тѣй малодушна !

Вмѣсто радостъ,че се справи съ змея ;

Че дома си всяка ќе се върне —

Ти си свела глава до стената !

Не поглеждашъ,че слънцето грее ;

А птичкитѣ като по великденъ

Запели сѣ !.....

Гуга. — /Едва повдига глава,хваща ржката на Зора/

.....че птичкитѣ пеятъ —

~~Азъ~~ ги чувамъ. Но тяхната песенъ

ми се струва е за погребение !

Зора. — (Като ѝ милва Гуга)

Не сестрице, туй е малодуше ^{уше} !

Днесъ къмъ тебе всички хранимъ почитъ !

Славословимъ смелото ти дѣло !

Прекляняме глава предъ нозе ти !

Гуга. — /Задъхана/

Словата ти, о скъпа сестрице,

Сѣ топли и би дали утѣха

На душата. Но сърцето, кдето

Е тѣй силно ранено, горкото,

Че незнай дали ќе отрае !